

"İnsan, yaşayış vaziyetince, bir dağdan kopup sel içine düşen veya yüksek bir apartmandan düşüp yuvarlanan bir şahıs gibidir... Sefine-i arz sür'atle yürürken, dünyanın gayr-ı meşru lezzetlerine uzâtılan ellere zehirli dikenlerin batacağı düşünölsün... Firâkın elemi, telâki lezzetinden ağırdır... Ey nefsi emmârem! Sana tâbî değilim." izah eder misiniz?

"İnsan, yaşayış vaziyetince, bir dağdan kopup sel içine düşen veya yüksek bir apartmandan düşüp yuvarlanan bir şahıs gibidir."

Dağdan kopup sel içine düşen bir cisim nasıl tekrar geri dönemezse, yahut yüksek bir apartmandan düşen kişi düşme sırasında nasıl tekrar eski yerine geri dönemese insan da annesinden kopup bu dünyaya geldiğinde artık zamanın akışına uyacak, ömrü varsa çocukluk, gençlik, ihtiyarlık devrelerinden geçip kabre ulaşacaktır. Bu yolculuğun hiçbir safhasında, geri dönüş söz konusu değildir.

"Arz sefinesi de, sür'atle giderken **آبِ السَّيْرِ رَمَّةٌ** âyetini okuyor."

:şöyledir meali tamamının Kerîmenin i-Ayet .yürürler gibi Bulutlar **تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ**

"Sen dağları sabit zannedersin, halbuki onlar bulutlar gibi yürürler." Neml Sûresi, 88

Güneşin dönüp dünyanın sabit olduğuna inanılan bir dönemde, bu ayet-i kerîme dünyanın döndüğüne sarahate yakın işaret ediyor.

"Sefine-i arz sür'atle yürürken, dünyanın gayr-ı meşru lezzetlerine uzâtılan ellere zehirli dikenlerin batacağı düşünölsün."

Arz sefinesinin sürati dünyanın kendi etrafındaki dönüş süratidir. Ve biz bu süratle yani saatte 108.000 km. hızla kabre yakınlaşıyoruz.

Dünya bu süratle giderken insan elini gayr-i meşru bir lezzete uzattığında, elini manen parçalamış, kolunu kaybetmiş olur.

“Firâkın elemi, telâki lezzetinden ağırdır.”

Dünya lezzetlerinden ayrılmanın elemi, onlara başlangıçta kavuşmakla alınan lezzetten çok daha fazladır. Bunun en açık örneğini, bir makamda bir süre görev yaptıktan sonra o görevden alınan kimselerde görüyoruz.

“Ey nefis-i emmârem! Sana tâbî değilim.”

Nefis, emmaredir, yâni daima kötülüğü emreder. İnsan, nefsin değil de kalbin sözünü dinlemekle görevlidir. Zıt fikirli iki kişinin birlikte seyahat etmeleri gibi, nefisle yaptığımız bu seyahatte de o bize hep kötülükleri emrederken kalbimiz bizi onlardan men etmeye çalışacaktır. Biz kalbimizin emrine uymakta sebat gösterirsek, nefis bu yolculuğa uzun süre dayanamayacak, sonunda kalbe tabi olacak ve böylece başladığı terakki yolculuğunu sürdürerek tâ marziyle (Allah'ın kendisinde razı olduğu nefis) makamına kadar çıkacaktır.

Üstat hazretleri kendi nefisini muhatap alarak bizlere böyle yapmamızı tavsiye etmiş oluyor.

Bu ders bana, tarikat şeyhlerinden ve Nur hizmetine candan dost olan Hacı Salih Efendiyi hatırlatıyor. Rahmetli, soğuk suyu çok severmiş ve dermiş ki, “Nefsikle anlaşma yaptık. Ben onun soğuk su içmesine karışmayacağım, o da benim gece namazlarıma karışmayacak.”